

Hồi Thứ Năm Mười Một

NHẬP MÊ HỒN TRẬN

Phụ nhân áo đen bất đắc dĩ quay người cất bước nói:

– Ta chiều người vậy.

Đình Hạo hồn vía lên mây, chỉ thấy Hứa Mị Nương từng bước một tiến sang. Theo bản năng tự nhiên, hắn dùng toàn lực vùng vẫy, nhưng toàn thân vô lực, không thể nhúc nhích được, đối với kèm kẹp của một bà già lớn tuổi mà một thân võ công như hắn cũng phải bó tay chờ bị làm thịt như một con cừu non.

Phụ nhân áo đen thoăn thoắt tiến lại gần, chỉ còn cách Đình Hạo có khoảng năm thước.

Đình Hạo phùng mang trợn má quát lên:

– Người dám giết ta ư?

Phụ nhân áo đen cười lả lơi phong tình nói:

– Tiểu huynh đệ, người đành chịu số mạng như thế thôi, chẳng phải lòng dạ tử tử độc ác mà là sự biến đôn ép ta phải làm như vậy.

Đình Hạo mặt nóng bừng như lửa đốt, nghiến răng kèn kẹt nói:

– Được lắm, nữ ma đầu người cứ ra tay đi.

Lão quái nhân Thượng Quan Đình cất tiếng nói lớn:

– Mị Nương, nhanh tay lên, còn đứng đấy nói chuyện yêu đương với kẻ sắp chết làm gì nữa.

Thình lình Hứa Mị Nương chụp lấy Đình Hạo rồi phóng người đi nhanh như gió, lão quái nhân Thượng Quan Đình ngớ người ra rồi gầm lên:

– Con tiện nhân, người dám làm thế ư?

Lão biết có rượt cũng không kịp nên với tay lấy một cái sọ người dùng hết sức ném ra.

Nghe “Oa” một tiếng thảm thiết, bà lão đã lãnh đòn thay cho Hứa Mị Nương và Đình Hạo, máu thịt văng tung tóe, chết ngay.

Hứa Mị Nương vừa chạy vừa lảo đảo:

– Tội nghiệp, lão Thúc Hương vậy là đã mất mạng.

Sau khi xuống chân núi, Hứa Mị Nương lại tiếp tục chạy đến một con đường mòn trong sơn cốc, con đường này bị vách núi che phủ nên rất âm u mù mịt.

Chỗ tận cùng của con đường âm u đó là một vách núi cao ngất. Hứa Mị Nương dừng bước, miệng lẩm bẩm:

– Trường sanh huyết, cấp tốc khai. Bình an dạ, tịch quy lai.

Vách núi bỗng tách ra làm hai, lộ ra một động huyết có đường kính năm thước, Hứa Mị Nương vẫn vác theo Đinh Hạo bước vào trong, cửa động liền đóng kín lại, rồi một luồng ánh sáng rực rỡ mà nhu hòa của châu báu phát ra, chiếu sang cả đường đi trong thạch động.

Hứa Mị Nương đặt Đinh Hạo xuống, nói:

– Chúng ta có thể đi thông thả được rồi.

Đinh Hạo thấy đã đến nước này thì có phản kháng cũng vô ích nên lẳng lặng bước theo mụ. Đi thêm được một lát nữa thì đến một gian thạch thất rộng lớn, được trưng bày trang hoàng, có hai thiếu nữ áo đen tiến tới nghinh đón, cùng song song quỳ xuống hành lễ, cung kính nói:

– Nghinh tiếp tiên tử.

Hứa Mị Nương phẩy tay một cái, rảo bước tiến thẳng vào gian thạch thất, rồi xuyên qua đó đến một nơi giống như sảnh đường của một gia đình phú hộ. Một thiếu nữ khác bước ra nói:

– Tiên tử đã về.

Hứa Mị Nương gật đầu nói:

– Tố Vân, dọn dẹp phòng khách cho ta, sau đó chuẩn bị rượu thịt, làm một bàn tiệc luôn nhé.

Tố Vân dạ một tiếng rồi lui ra.

Hứa Mị Nhân quay lại Đinh Hạo cười nói:

– Tiểu huynh đệ, mời vào.

Đinh Hạo miễn cưỡng bước vào.

Hứa Mị Nương cười nói:

– Tiểu huynh đệ xin cứ tự nhiên, ta đi thay y phục, chốc lát nữa sẽ quay lại ngay.

Đinh Hạo không biết làm thế nào, đành ngồi xuống ghế. Hứa Mị Nương quay người bước đi.

Lát sau Tố Vân quay trở lại, dung cặp mắt lạ lùng nhìn Đinh Hạo nói:

– Mời thiếu hiệp tắm gội.

Đinh Hạo nói:

– Xin miễn.

Tố Vân ngạc nhiên, chỉ vào một căn phòng nói:

- Đây là phòng khách, nếu thiếp hiệu muốn nghỉ ngơi thì xin mời.
- Cám ơn.
- Thiếu hiệp được tiên tử thương mến, quả là có diễm phúc.

Đinh Hạo bữu môi chẳng nói gì, Tố Vân mỉm cười quay đi.

Đầu óc Đinh Hạo suy nghĩ đến nát óc cũng không có cách nào hội tụ chân khí lại để tự mình giải cứu mình. Điều làm hấn kinh hãi nhất là thủ pháp của đối phương quá đặc biệt, không hề giống với thủ pháp thông thường trên giang hồ, làm cho hấn phải bó tay chào thua. Lòng hấn thầm trách bản thân vì thiếu kinh nghiệm giang hồ mà còn quá ỷ y nên mới bị người ta ám toán như thế.

Đinh Hạo lo lắng nhất là thân phận Hắc Nho của sư phụ có thể bị ảnh hưởng trong tay hấn, nếu quả thật như vậy thì hấn có chết một ngàn lần cũng không làm sao mà đền tội được.

Hấn cũng lấy làm lạ là địa điểm ma quái này chỉ cách Ly Trần Đảo độ mười dặm đường, vậy mà không hề nghe đại ca Xích Ảnh Nhân đề cập đến. Mẫn Đại Nương cũng có đến hiện trường, vậy mà lại không thể nhận ra đây là địa bàn của người ta mà có lời cảnh cáo kịp thời.

Càng suy nghĩ Đinh Hạo càng cảm thấy tức tối, có trời mới biết Hứa Mị Nương sẽ làm gì, thù nhà sư hận đề nặng trên vai, nếu xảy ra cái gì bất trắc thì hỏng cả...

Chẳng biết trải qua bao lâu, tỳ nữ Tố Vân bước vào nói:

- Mời thiếu hiệp bước sang biệt thất dùng bữa!

Đinh Hạo bấy giờ mới cảm thấy bụng đói như cào, hấn nghĩ thầm rằng cứ ăn cho no rồi hãy tính nên đứng dậy nói:

- Xin dẫn đường.

Rồi cả hai ra khỏi tiểu sảnh, đi qua một con đường nhỏ có trái vả đỏ rồi bước vào một gian thạch thất có mái che.

Tố Vân nghiêng mình nói:

- Mời thiếu hiệp vào.

Đinh Hạo vừa bước vào gian thạch thất thì bất giác đứng thộn mặt ra, vì trong đó trang trí toàn là châu báu đắt tiền, thư họa cổ xưa, chủ nhân hấn phải là đại đại phú hộ. Trong gian thạch thất nghe thoang thoảng mùi phấn son, có lẽ là phòng của nữ nhân.

Một bàn rượu được bày ngay giữa thạch thất, có hai cái ghế nhưng chẳng thấy Hứa Mị Nương đâu.

Tố Vân lại nói:

– Mời thiếu hiệp ngồi, chủ nhân sẽ đến ngay.

Đinh Hạo liền ngồi xuống ghế tân khách, Tố Vân rót rượu xong rồi lui ra.

Đinh Hạo ngồi chờ được một lát thì Hứa Mị Nương bước vào, mặc một cái áo đen mỏng, ẩn hiện bên trong làn da thịt ngọc ngà, những đường cong quyến rũ, chiếc áo lót bên trong cũng mỏng đến nỗi gần như là nhìn xuyên qua được. Mụ làm dáng rồi nói:

– Hấp tấp quá không kịp chuẩn bị nên chỉ có một chút thức ăn đơn sơ và đậm bạc, xin hãy dùng đỡ.

Đinh Hạo này giờ bị hút vào cách ăn mặc khêu gợi của Hứa Mị Nương nên nhất thời không nghe được lời nói của mụ, làm mụ phải nhắc đi nhắc lại. Đến lần thứ ba thì Đinh Hạo mới giật mình nói:

– Xin đừng nói lời khách sáo thế, tại hạ không dám vô công bất thụ lộc.

Hứa Mị Nương đưa bàn tay ngọc ngà cầm lấy chén kiêu, nhẹ nhàng nói:

– Mời thiếu hiệp.

Đinh Hạo nhìn thấy rượu xanh biếc, bốc lên mùi thơm lạ lùng thì bất giác nẩy dạ hoài nghi, do dự hồi lâu vẫn chưa dám nâng ly.

Hứa Mị Nương cười nói:

– Thiếu hiệp yên tâm, rượu không có độc đâu.

Đinh Hạo đỏ mặt nói:

– Cho dù có độc thì cũng vậy, dù sao thì tại hạ cũng đã là người trong tay của tiên tử rồi còn gì nữa.

– Chứ không phải là thượng khách ư?

– Hai cái đó có khác biệt.

– Khác biệt như thế nào?

– Bản thân tại hạ vẫn còn bị chế phục.

Hứa Mị Nương cười khúc khích nói:

– Giải huyết thì rất đơn giản, nhưng ta chưa muốn làm ngay bây giờ, thôi nào cạn ly thôi.

Đinh Hạo đánh liều đưa ly rượu lên uống cạn, cảm thấy mùi vị của rượu thơm ngon vô cùng.

Hứa Mị Nương kéo tay áo lên, để lộ nửa cánh tay làn da trắng muốt, cầm bình rượu khẽ nói:

– Thiếu hiệp đã có nhã hứng thì xin mới thêm một ly nữa.

Cứ thế cả hai ăn uống một hồi thì Đinh Hạo đã có dấu hiệu say mềm, miệng

lắm nhảm lè nhè những câu vô nghĩa, rượu đến là cạn, không hề e dè gì nữa.

Hứa Mị Nương lả lơi cười nói:

– Hoàn cảnh của chúng ta đêm nay thật là đẹp, chỉ còn thiếu một cặp đèn hoa nữa thì...

Đinh Hạo nghe vậy thì bất giác hơi tỉnh, vội sửa lại thế ngồi rồi nói:

- Tiên tử xin chớ nói đùa.
- Ta không nói đùa.
- Tại hạ chẳng thể uống thêm được nữa.
- Vậy thì chỉ cần cạn với ta ba ly nữa thì thôi.

Đinh Hạo nghĩ rằng chỉ thêm ba ly nữa thì cũng chẳng bao nhiêu nên đành gật đầu, uống cạn một lúc luôn ba ly rượu.

Uống xong Đinh Hạo đứng lên định ra về thì bỗng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, lảo đảo suýt té.

Hứa Mị Nương cười lả lơi nói:

- Thiếu hiệp say rồi sao?

Đinh Hạo cười nhạt nói:

- Phải, tại hạ có lẽ hơi say rồi.

Hắn gắng gượng ngồi dậy nhưng lại lảo đảo, té ngã ngửa ra.

Hứa Mị Nương cười nói:

- Để ta đỡ người vào nghỉ.

Đinh Hạo lè nhè:

- Không cần, không cần đâu.
- À, đúng rồi, có thứ làm cho già rượu. Tố Vân, mau lên.

Tố Vân nở nụ cười thần bí, nói:

- Vâng.

Rồi ả xoay mình bước đi.

Hứa Mị Nương choàng tay ôm lấy Đinh Hạo, hắn quỳnh quáng vùng vẫy nhưng toàn thân đã mềm nhũn ra vì rượu. Hắn cảm thấy mùi thơm nồng nặc xông thẳng vào mũi, rồi lại cảm thấy bộ ngực mềm mại săn chắc tựa vào ngực mình, một cảm giác rất lạ lan tỏa ra.

Đinh Hạo vừa xấu hổ vừa lúng quắc, nhưng không làm sao phản kháng được, đành dờ khóc dờ cười nhìn Hứa Mị Nương từ từ cởi thanh kiếm, rồi đến giày vớ, ngay cả áo ngoài cũng bị cởi ra.

Đinh Hạo hoảng hồn nói:

– Tiên Tử người làm gì vậy?

Hứa Mị Nương cười lả lơi nói:

– Thiếu hiệp chưa hiểu hay giả bộ chưa hiểu?

Đinh Hạo lo đến tái mặt, trên chiếc túi gấm để ở bên trong chiếc áo ngoài có thanh Lôi Công Trủy, mặt nạ Hắc Nho và bản đồ cất dấu túi da của Thợ Dao Phong, tất cả đều là những thứ không thể mất được.

Lúc đó Tố Vân đã quay lại vào phòng, trên tay cầm một bát canh.

Hứa Mị Nương giơ tay cầm lấy bát canh nói:

– Tốt lắm, ở đây không còn chuyện của người nữa, lui ra đi.

Trực giác của Đinh Hạo bỗng cảm thấy chén canh này không phải bình thường, hấn vùng vẩy nói:

– Ta không uống.

Hứa Mị Nương mỉm cười nói:

– Chàng khùng ời, đây là canh già rượu đấy.

Mụ không cần để ý đến Đinh Hạo nữa, đổ luôn vào miệng hấn.

Đinh Hạo cảm thấy bát canh đó mát ngọt vô cùng, uống vào chẳng bao lâu thì tinh thần lập tức cảm thấy sảng khoái lên, cảm giác chóng mặt cũng từ từ tan biến mất, quả thật đúng là canh giải rượu.

Một luồng nhiệt khí bốc từ Đan điền chạy khắp toàn thân, khiến hấn cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Dần dần luồng nhiệt khí càng lúc càng dữ dội, toàn thân hấn nóng bừng, đầu óc bắt đầu mất kiểm soát.

Hứa Mị Nương thò tay cởi áo tơ bên ngoài ra, để lộ vùng ngực trắng ngần, mơn mớn ẩn hiện bên trong tấm áo lót.

Mặt Đinh Hạo nóng bừng, tim đập thành thịch, một cảm giác thèm khát lạ lùng đã làm cho hấn mất lý trí, máu chảy gia tốc, rồi bỗng thò tay ôm lấy Hứa Mị Nương vào lòng, ngã ra trên giường.

o O o